

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

KEN FOLLETT

ALB INFINIT

821.111

ALB INFINIT

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
Whiteout
Copyright © 2004 by Ken Follett
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

Copyright © Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-019-2

AJUNUL CRĂCIUNULUI

1 A.M.

Doi bărbați oboșiți se uitau la Antonia Gallo, cu resentiment și cu ostilitate în priviri. Voiau să se ducă acasă, dar ea nu voia să-i lase, iar ei știau că avea dreptate, ceea ce îi făcea să se simtă și mai rău.

Cei trei făceau parte din Departamentul de personal de la Oxenford Medical. Antonia, căreia toți îi spuneau Toni, era administratorul bazei materiale, iar principala ei responsabilitate era siguranța. Oxenford era o companie farmaceutică de mici dimensiuni, care făcea muncă de cercetare asupra virusurilor care ar putea provoca moartea. Securitatea era o problemă cât se poate de serioasă.

Toni făcuse un control inopinat al materialelor și descoperise că lipseau două doze dintr-un medicament experimental. Era destul de grav: medicamentul, un agent antiviral, era strict secret, iar formula sa era neprețuită. Era posibil să fi fost furat pentru a fi vândut unei companii rivale. Totuși, o altă posibilitate, și mai înspăimântătoare, întipărise pe fața pistruiată a lui Toni o expresie de anxietate sumbră și îi încadraseră ochii verzi cu cearcăne negre. Un hoț ar fi putut fura medicamentul pentru uz personal. Și exista un singur motiv pentru a face acest lucru: cineva fusese infectat cu unul dintre virusurile letale care erau folosite în laboratoarele celor de la Oxenford.

Laboratoarele se aflau într-o casă imensă, datând din secolul al XIX-lea, care fusese construită ca reședință de vacanță în Scoția pentru un milionar din perioada victoriană. Era numită Kremlin din cauza celor două rânduri de gard, a sârmei ghimpate, a gardienilor în uniformă și a echipamentului de securitate de ultimă generație. Cu toate acestea, semăna mai mult cu o biserică, cu arcade ascuțite, un turn și rânduri de garguie sculptate de-a lungul acoperișului.

Biroul celor de la Personal fusese unul dintre cele mai somptuoase dormitoare ale casei. Avea în continuare ferestre în stil gotic și lambriu de lemn, numai că acum, în locul garderoburilor, erau dulapuri cu dosare, iar birourile cu calculatoare și telefoane înlocuiseră mesele de toaletă pe care se aflau odată sticlute de cristal și perii de păr cu mâner din argint.

Toni și cei doi bărbați vorbeau la telefoanele din încăpere, sunând toți angajații care aveau permise de intrare în laboratorul cu nivel înalt de securitate. Existau patru niveluri de biosecuritate. La cel mai înalt nivel, BSL4¹, cercetătorii lucrau îmbrăcați în costume asemănătoare cu cele de cosmonaut, deoarece manipulau virusuri pentru care nu exista vaccin sau antidot. Pentru că era cel mai bine păzit loc din întreaga clădire, eșantioanele medicamentelor experimentale erau păstrate acolo.

În BSL4 nu putea intra orice angajat. Pentru a avea acces în acest laborator, angajatul respectiv trebuia să fi trecut printr-un stagiu de pregătire în ceea ce privește siguranța biologică, lucru valabil chiar și pentru personalul de întreținere care intra să verifice filtrele de aer sau să repare autoclavele. Chiar și Toni făcuse acest stagiu de pregătire pentru a putea intra în laborator ca să verifice respectarea normelor de securitate.

¹ BioSafety Level Four, laboratorul cu gradul 4 de biosecuritate (n.tr.)

Numai 27 din cei 80 de angajați aveau acces în laborator. Cu toate acestea, mulți dintre ei plecaseră deja în concediul de Crăciun, astfel că responsabilii cu securitatea se chinură toată ziua de luni și ceva din marți pentru a le da tuturor de urmă.

Toni telefonă la Le Club Beach din Barbados și, după multe insistențe, reuși să-l convingă pe managerul adjunct să o caute pe Jenny Crawford, o tânără tehniciană de laborator.

În timp ce aștepta, Toni aruncă o privire către propria imagine reflectată în fereastră. Se ținea bine, având în vedere ora târzie. Costumul ei maro-ciocolatiu cu dungulițe albe nu i se șifonase, părul ei des era aranjat cum trebuia, iar pe față nu i se vedeau semne de oboseală. Tatăl ei era de origine spaniolă, dar ea moștenise pielea palidă și părul blond-roșcat ale mamei sale, care era scoțiană. Toni era înaltă și suplă. „Nu e rău“, își spuse ea în gând, „pentru 38 de ani“.

– Cred că la voi e miezul nopții! spuse Jenny când, în sfârșit, răspunse la telefon.

– Am descoperit o neconcordanță în registrul BSL4, îi explică Toni.

Jenny era un pic bătută.

– Nu e prima oară când se întâmplă, spuse ea nepăsătoare. Dar nimeni nu a mai făcut o asemenea tragedie din asta.

– Pentru că nu lucrăm eu aici, spuse tăios Toni. Când ai intrat ultima oară în BSL4?

– Marți, cred. Dar poți afla asta din computer.

Bineînțeles că putea, dar Toni voia să știe dacă varianta lui Jenny se potrivea cu ce reieșea din registrul electronic.

– Și când ai accesat ultima oară tezaurul?

Tezaurul era o cameră frigorifică ținută mereu încuiată. Tonul lui Jenny devenea din ce în ce mai ursuz.

– Chiar nu-mi aduc aminte, dar poți să afli dacă verifici înregistrările video. Panoul de comandă, activat prin atingere, de la tezaur declanșa automat o cameră video care înregistra tot ce se întâmpla atât timp cât ușa era deschisă.

– Îți amintești când ai folosit ultima oară Madoba-2?

Acesta era virusul la care lucrau oamenii de știință în momentul respectiv. Jenny era șocată.

– Să fiu a naibii, asta lipsește?

– Nu, nu asta. Dar e cam același lucru...

– Nu cred că am lucrat vreodată cu vreun virus adevărat. Eu lucrez cea mai mare parte a timpului în laborator pentru culturi de țesuturi. Spusele ei nu contraziceau cu nimic informațiile pe care le avea și Toni.

– Ai observat vreun coleg care să aibă un comportament ciudat sau neobișnuit în ultimele săptămâni?

– Asta e ca la afurisitul ăla de Gestapo, spuse Jenny.

– Trecând peste asta, ai observat ceva?

– Nu, nimic.

– Încă o întrebare. Ai temperatura normală?

– Să fiu a naibii, vrei să spui că așa putea avea Madoba-2?

– Ești răcită sau ai febră?

– Nu!

– Atunci ești în regulă. Ai părăsit țara acum 11 zile – până acum ar fi trebuit să ai simptome asemănătoare cu cele de gripă dacă ar fi fost ceva. Mulțumesc, Jenny. Probabil că e doar o eroare în registru, dar trebuie să ne asigurăm.

– Ei bine, mie mi-ai stricat seara. Jenny închise.

– Păcat, spuse Toni în receptor, deși nu mai era niciunul la celălalt capăt al liniei. Puse receptorul în furcă. Jenny Crawford e în regulă, anunță ea. E o tâmpită, dar e în regulă.

Directorul laboratorului era Howard McAlpine. Barba sa deasă, grizonată îi acoperea obraji până la pomeți, astfel încât pielea din jurul ochilor părea a fi o mască roz. Era meticulos fără să pară pedant, iar, în condiții normale, lui Toni îi plăcea să lucreze cu el, dar acum nu era deloc în toane bune. Acesta se sprijini de spătarul scaunului în care stătea și își încrucișă brațele în dreptul cefei.

– Este extrem de probabil ca materialul dispărut să fi fost folosit perfect legitim de către un angajat care să fi uitat pur și simplu să înregistreze acțiunea în registru.

Tonul lui era țăfnos: mai spusese de două ori exact același lucru.

– Sper să ai dreptate, zise Toni pe un ton neutru.

Se ridică și se îndreptă către fereastră. Din birou se putea vedea anexa în care se afla laboratorul BSL4. Noua construcție părea asemănătoare cu restul Kremlinului, având coșuri de culoarea orzului și un turn cu orologiu; unui străin i-ar fi greu să-și dea seama, de la distanță, unde anume în acest complex se afla laboratorul de înaltă securitate. Cu toate acestea, ferestrele arcuite ale laboratorului erau opacizate, ușile sculptate din lemn de stejar nu puteau fi deschise, iar camerele de securitate cu circuit închis supravegheau totul din capetele monstroase ale garguielor. Era un buncăr de beton deghizat în clădire victoriană. Noua clădire avea trei niveluri. Laboratoarele se aflau la parter. Pe lângă încăperile destinate cercetării și depozitării materialelor, în clădire se afla și o cameră folosită pentru izolarea și îngrijirea oricărui angajat care ar fi fost infectat cu vreun virus periculos. Aceasta din urmă nu fusese folosită niciodată. La primul etaj, se afla echipamentul de filtrare a aerului. La subsol, se găseau mașinării complicate care sterilizau toate deșeurile provenite din activitatea desfășurată. În afară de oameni, nici un organism viu nu părăsea laboratorul.

– Am învățat multe lucruri din această întâmplare, spuse Toni pe un ton împăciuitor.

Îngrijorată, își dădu seama că se afla într-o poziție delicată. Cei doi bărbați îi erau superiori atât ierarhic, cât și ca experiență de viață – amândoi erau trecuți de cincizeci de ani. Deși nu avea nici un drept să le dea ordine, Toni insistase ca ei să trateze această neconcordanță apărută ca pe o situație de criză. Amândoi o simpatizau, dar ea profita la maximum de bunăvoința lor. Cu toate acestea, Toni simțea clar că trebuia să insiste, pentru că în joc erau siguranța publică, reputația companiei și cariera ei.

– În viitor, va trebui să avem întotdeauna la îndemână numere de telefon la care să îi putem contacta imediat pe toți angajații care au acces la BSL4, în orice colț al lumii s-ar afla, astfel încât să putem lua rapid legătura cu ei într-o situație de urgență. Și trebuie să verificăm registrul mai des, nu doar o singură dată pe an.

McAlpine mormăi ceva. În calitate de director al laboratorului, registrul era responsabilitatea sa, iar adevărata cauză a indispoziției sale era că el ar fi trebuit să descopere neconcordanța apărută. Eficiența lui Toni îl puna într-o lumină proastă.

Toni se întoarse către celălalt bărbat, care era director de resurse umane.

– La ce număr am ajuns, James?

James Elliot își ridică privirea din monitor. Se îmbrăca precum un agent de bursă, într-un costum cu dungulițe subțiri și o cravată impecabilă, încercând parcă a se deosebi de oamenii de știință, care purtau haine din tweed. Regulile de siguranță îi păreau parte dintr-o birocrație obositoare, poate pentru că nu lucrase niciodată în contact direct cu virusurile. Toni îl considera încrezut și nesăbuit.

– Am stat de vorbă cu 26 din cei 27 de angajați care au acces la BSL4, spuse el. Vorbea cu precizie exagerată, ca

un profesor obosit care explică o problemă celui mai slab copil din clasă. Toți au spus adevărul în legătură cu ultima dată când au intrat în laborator și au deschis tezaurul. Nici unul nu a observat vreun coleg care să se comporte ciudat. Și nici unul nu are febră.

– Cine lipsește?

– Michael Ross, un tehnician de laborator.

– Îl cunosc pe Michael, spuse Toni. Era un bărbat timid și inteligent, cu aproximativ zece ani mai tânăr decât Toni. De fapt, am fost la el acasă. Locuiește într-o casuță aflată cam la 25 de kilometri de aici.

– Lucrează la noi de opt ani, iar dosarul său este impecabil.

McAlpine urmări cu degetul pe o foaie și spuse:

– A intrat ultima dată în laborator acum trei duminici, ca să facă un control de rutină al stării animalelor.

– Și de atunci?

– A fost în concediu.

– Cât timp – trei săptămâni?

– Trebuia să se întoarcă la serviciu astăzi, interveni Elliot. Se uită la ceasul de la mână. De fapt, ieri. Luni dimineată. Dar nu a apărut.

– A sunat să anunțe că e bolnav?

– Nu.

Toni ridică din sprâncene.

– Și nu putem lua legătura cu el?

– Nu răspunde nici la telefonul fix, nici la cel mobil.

– Și nu vi se pare ciudat?

– Că un bărbat necăsătorit își prelungește concediul fără să-și anunțe angajatorul? La fel de ciudat ca ploaia în Glen Coe.

Toni se întoarse din nou către McAlpine.

– Dar tu zici că Michael are un dosar fără pată.

Directorul laboratorului părea îngrijorat.

– E foarte conștiincios. Mă surprinde că și-a luat liber fără să ceară aprobarea nimănui.

– Cine era cu Michael când a intrat ultima oară în laborator? întrebă Toni.

Știa că probabil fusese însoțit de cineva, pentru că, în BSL4, protocolul cerea ca orice acțiune să fie executată în prezența a cel puțin două persoane: din cauza pericolului permanent, nimeni nu putea să lucreze acolo singur. McAlpine consultă lista din fața sa.

– Dr. Ansari, biochimist.

– Nu cred că îl cunosc.

– O cunosc. E o femeie. Monica.

Toni ridică receptorul.

– Ce număr are?

Monica Ansari vorbea cu un accent specific orașului Edinburgh, iar vocea ei trăda faptul că fusese trezită dintr-un somn profund.

– Howard McAlpine m-a sunat mai devreme, să știi.

– Îmi pare rău să te deranjez din nou, spuse Toni.

– S-a întâmplat ceva?

– E vorba despre Michael Ross. Nu reușim să luăm legătura cu el. Cred că tu ai fost cu el în BSL4 cu trei duminici în urmă.

– Da. Stai o clipă să aprind lumina! Tăcu pentru câteva momente. Doamne, atât e ceasul?

– Michael a plecat în concediu în următoarea zi, reluă Toni.

– Mi-a spus că se duce în vizită la mama lui, în Devon.

Aceste vorbe o făcură să-și amintească brusc motivul pentru care fusese acasă la Michael Ross. În urmă cu aproximativ șase luni, Toni menționase, într-o conversație obișnuită la cantină, cât de mult îi plăceau tablourile lui Rembrandt care înfățișau femei în vârstă, cu fiecare încrețitură și fiecare rid redat cu dragoste. „Privindu-le, îți poți da seama, spusesese ea

atunci, cât de mult și-a iubit Rembrandt mama.“ Michael fusese foarte încântat de remarcă ei și îi spusese că avea mai multe reproduceri după gravurile lui Rembrandt pe care le decupase din reviste sau din cataloagele caselor de licitații. După program, se dusesse acasă la el pentru a vedea imaginile, toate înfățișând femei în vârstă, înrămate cu gust, ocupând unul dintre pereții micuțului living. Se temuse că Michael avea să-i ceară o întâlnire – îl plăcea, dar nu în felul acela –, dar, spre ușurarea ei, el nu voia decât să-i arate colecția. Astfel că Toni trăsese concluzia că nu era decât un băiețel care își venera mama.

– Informația aceasta este foarte utilă, îi spuse Toni Monicăi. Stai un moment! Se întoarse către James Elliot. Avem la dosar datele de contact ale mamei sale?

Elliot mișcă din mouse și accesă un alt fișier.

– Este înregistrată ca fiind ruda cea mai apropiată.

Ridică receptorul unui alt telefon. Toni își reluă convorbirea cu Monica.

– Michael s-a comportat ca de obicei în duminica aceea?

– Da, sigur.

– Ați intrat împreună în BSL4?

– Da. Apoi, bineînțeles, am mers să ne schimbăm în camere separate.

– Când ai intrat în laboratorul propriu-zis, el era deja acolo?

– Da, se schimbase mai repede decât mine.

– Ai lucrat cot la cot cu el?

– Nu, eu eram într-o parte a laboratorului, mă ocupam de culturile de țesut, iar el verifica starea animalelor.

– Ați plecat împreună?

– Nu, el a plecat cu câteva minute înaintea mea.

– Mi se pare că el ar fi putut accesa tezaurul fără ca tu să știi.

- Da, nu ar fi fost deloc greu.
 – Ce părere ai tu despre Michael?
 – E în regulă... inofensiv, cred.
 – Da, e o descriere foarte potrivită pentru el. Știi cumva dacă are vreo iubită?
 – Nu prea cred.
 – Tu îl găsești atrăgător?
 – Arată bine, dar nu e sexy.

Toni zâmbi.

– Exact. Ai remarcat vreodată ceva ciudat la el?

– Nu.

Toni observă o ezitare, dar nu scoase nici măcar un sunet, dându-i celeilalte femei timp să continue. Lângă ea, Elliot vorbea cu cineva, întrebând de Michael Ross sau de mama sa.

– Vreau să spun, faptul că o persoană locuiește singură nu înseamnă automat că e nebună, nu-i așa? zise Monica după un moment.

Lângă Toni, Elliot spunea în receptor:

– Foarte ciudat. Îmi pare rău că v-am deranjat la o oră atât de târzie.

Curiozitatea lui Toni era ațâțată de vorbele lui Elliot.

– Mulțumesc, Monica. Sper să-ți poți continua somnul, spuse ea pentru a încheia convorbirea.

– Soțul meu este medic de familie, replică aceasta. Suntem obișnuiți cu telefoanele în miez de noapte.

Toni puse receptorul în furcă.

– Michael Ross a avut suficient timp să deschidă tezaurul, spuse ea. Și locuiește singur. Îi aruncă o privire lui Elliot. Ai reușit să suni acasă la mama lui?

– Este un azil de bătrâni, spuse Elliot. Părea înspăimântat. Iar doamna Ross a murit iarna trecută.

– Ei, drăcia dracului! izbucni Toni.

3 A.M.

Becurile puternice iluminau turnurile și frontoanele Kremlinului. Erau cinci grade sub zero, dar cerul era senin și nu era nici un pic de zăpadă. În fața clădirii se afla o grădină în stil victorian, cu copaci și tufișuri. Luna, aflată în al treilea pătrar, arunca o lumină cenușie asupra nimfelor dezbrăcate care se înălțau în mijlocul fântânilor secate, în timp ce dragoni de piatră stăteau de pază.

Tăcerea fu spulberată de huruitul motoarelor, în timp ce două dubițe ieșiră din garaj. Ambele erau însemnate cu simbolul internațional pentru pericol biologic: patru cercuri negre întretăiate pe un fundal galben aprins. Până să ajungă la poartă, gardianul ridicase deja bariera. Cele două autovehicule ieșiră din incinta complexului și se îndreptară către sud cu o viteză amețitoare.

Toni Gallo era la volanul primei mașini, conducând de parcă s-ar fi aflat în mașina ei Porsche, folosind toată lărgimea drumului, turând motorul și tăind curbele. Se temea să nu ajungă prea târziu. În aceeași mașină cu Toni, se aflau trei oameni antrenați pentru situații de decontaminare. Cel de-al doilea vehicul era o unitate mobilă de izolare, condus de un paramedic, și pe locul pasagerului se afla o doctoriță, Ruth Solomons.

Toni se temea că s-ar putea înșela, dar era îngrozită că era posibil să aibă dreptate.